

Sentencja decyzji o pozbawieniu osoby statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku powinna również zawierać określenie okresu na jaki pozbawienie statusu bezrobotnego następuje. W uzasadnieniu natomiast takiej decyzji powinny znaleźć się ustalenia faktyczne i prawne, zgodnie z postanowieniami art. 107 § 3 k.p.a. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 25 sierpnia 2016 r., III SA/Kr 715/16, nieprawomocny).

Art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przewiduje w stosunku do bezrobotnego, który nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa sankcję pozbawienia statusu bezrobotnego w zależności od ilości niestawiennictw na okres od 120 do 270 dni.

Nie ulega wątpliwości, że wyznaczenie bezrobotnemu terminu do stawiennictwa w urzędzie pracy na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy dokonywane jest w związku z rejestracją bezrobotnego, kończącego się wydaniem decyzji o przyznaniu statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku dla bezrobotnego, lecz nie jest to czynność procesowa dokonywana w ramach tego (już z resztą zakończonego) postępowania administracyjnego. Trafnie wskazuje się w wyroku z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt III SA/Kr 828/15, że: „Nie mamy bowiem do czynienia z sytuacją, w której toczy się postępowanie administracyjne w sprawie indywidualnej, rozstrzyganej decyzją administracyjną (art. 1 pkt 1 k.p.a.). Organ zatrudnienia dokonując wezwania bezrobotnego do stawiennictwa weryfikuje jego gotowość do pracy, lecz dopiero jego niestawiennictwo bez wskazania uzasadnionej przyczyny w wymaganym terminie może spowodować wszczęcie odrębnego postępowania w przedmiocie pozbawienia na określony okres statusu bezrobotnego.”

Po drugie, z przywołanych regulacji wynika, że aby zaistniały podstawy do pozbawienia bezrobotnego statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku na podstawie art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, właściwy organ musi ustalić, że osoba ta nie stawiła się w wyznaczonym terminie oraz, że w terminie 7 dni, liczonym od dnia, w którym osoba bezrobotna miała się stawić w urzędzie pracy, nie powiadomiła o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa. Koniecznym więc warunkiem stwierdzenia, że dana osoba nie stawiła się w urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, jest jednoznaczne, nie budzące żadnych wątpliwości ustalenie, że została ona prawidłowo powiadomiona o terminie jej obowiązkowego stawiennictwa w urzędzie pracy.

Podkreślić należy, że sankcja za niestawiennictwo przez bezrobotnego w wyznaczonym terminie jest bardzo surowa. Prowadzi ona "... w wielu przypadkach do długotrwałej utraty prawa do zasiłku, będącego jedynym źródłem utrzymania osoby bezrobotnej, a w każdym przypadku - do utraty uprawnień do ubezpieczenia zdrowotnego związanego z przyznaniem statusu bezrobotnego." (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt III SA/Kr 828/15).

Interpretując zatem przepisy prawa materialnego związane z pozbawieniem statusu bezrobotnego w związku z niestawiennictwem w wyznaczonym terminie w urzędzie pracy należy mieć na względzie zarówno potrzebę ochrony interesu społecznego przed nadużywaniem uprawnień związanych ze statusem bezrobotnego, jak i ochronę praw osób bezrobotnych, które powinny być objęte opieką Państwa jako pozostające w trudnej sytuacji życiowej - zgodnie z konstytucyjnymi zasadami solidarności społecznej i prawa do zabezpieczenia społecznego, wynikające z art. 67 ust. 2 Konstytucji RP.

Ustalenie zatem ziszczenia się przesłanki braku potwierdzenia gotowości do podjęcia pracy, o której mowa w art. 33 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, dającej podstawę w świetle dyspozycji art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy do zastosowania sankcji przewidzianej w tym przepisie, prowadzi dopiero do uruchomienia odrębnego postępowania w przedmiocie - pozbawienia bezrobotnego statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku - kończącego się władczym objawem organu. Postępowanie takie jest więc wszczynane przez organ zatrudnienia z urzędu w przypadku ziszczenia się ustawowych przesłanek określonych w wymienionym przepisie, o uruchomieniu którego strona powinna być powiadomiona, zgodnie z art. 61 § 4 k.p.a. Postanowienia tego przepisu wyraźnie nakazują organowi wszczynającemu postępowanie z urzędu zawiadomić o tym fakcie wszystkie osoby będące stronami w sprawie.

Źródło: [CBOSA](#)